

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὀγδοός

Συνδρομὴ ἰτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐντὶ ἀλλοδαπῆ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐνῆκτου ἔτους καὶ εἰς ἰτήσια:—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

7 Ὀκτωβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ
Δικαστηρίου τῶν Εἰρηνοδικιῶν τῆς Βοστίτης,
ἐν ἔτει 1829.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδώ, βραβευθεῖσα παρὰ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Συνίεσις: ἰδί σελ. 609.

Δ΄

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μαυρικίου, ἡ Μαγδαληνὴ ὑπῆρξεν ἡ μόνη χαρὰ τοῦ Βαλτραδέου φαιδρύνουσα διὰ τῆς ὁσημέρας αὐξανούσης χάριτος αὐτῆς τὴν οἰκίαν, ἣν δὲν ἐνεψύχου πλέον ἢ παρούσια τοῦ νεανίου, ὡς νέα δὲ Ἀντιγόνη περιποιουμένη καὶ θωπεύουσα τὸν γέροντα θεῖον τῆς καὶ ἐπιλήσιμων ἐαυτῆς, μετατρέπουσα εἰς εὐθυμίαν τὴν φυσικὴν αὐτῆς σοβαρότητα καὶ μεγαλλοχολίαν, ὅπως τὸν διασκεδάσῃ. Ἐσυνόδευσεν αὐτὸν εἰς ὅλας τοὺς τὰς ἐκδρομὰς, ἐκάθητο πλησίον του ὅταν εἰργάζετο ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του, ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως τὰς ἐφημερίδας, οὐδέποτε δ' ἀπέκλειεν ἀκούουσα τὰς περὶ μεταναστῶν διηγήσεις οὐδὲ θαυμάζουσα τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς, δι' ὧν ὁ ἀκάματος καλλιτέχνης ἐπλήρου πᾶσαν γωνίαν τοῦ μεγάρου του. Συγχρόνως δὲ ἦτο ἡ ἀγαπητὴ καὶ ἀληθῶς ἀξιαγάπητος θυγάτηρ τῆς μαρκησίας, ἥτις ἐδίδασκεν αὐτὴν τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἐτέρπετο ἀναπτύσσουσα ἐν αὐτῇ τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως δῶρα. Οὕτω, μεταξύ τῶν δύο γερόντων, ἡ κόρη ἀπέκτα αὐξανόμενη νέα πλεονεκτήματα καὶ νέας ἀρετάς, τρία δὲ ἔτη μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτῆς, ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε γίνεαι πλάσμα ὠραῖον καὶ ἀγαθὸν εἰ καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐντελῆ ἐκείνην καλλονήν,

ἣν κέκτηνται συνήθως αἱ ἠρωίδες αἱ ἐξεργόμεναι τῆς κεφαλῆς τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μυθιστοριογράφων. Οὔτε μικρὰ οὔσα οὔτε ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, δὲν εἶχε σῶμα εὐλύγιστον ὡς ὁ κάλαμος, κριτῆς δὲ τις ἴσως, ἐνθερμος θιασώτης τῆς πλαστικῆς τέχνης, ἤθελεν εὔρει οὐχὶ ἀνεπίληπτον ὅλας τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῆς. Ἡ κόμη τῆς δὲν ἦτο οὔτε μελανὴ ὡς ὁ ἔβενος οὔτε χρυσῆ ὡς οἱ στάχυς καὶ τὸ μὲν δέρμα τῆς εἶχεν ἀληθῶς τὴν λευκότητα τῆς καμελίας, ἣν οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ὁ ἀήρ δύναται ν' ἀμαυρώσῃ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἦσαν εἰς ἄκρον γλαυκοὶ οὐδὲ ζωηροί. Οἱ ὀδόντες ἦσαν κανονικοὶ καὶ λευκοὶ ὡς μαργαρίται, ἀλλὰ τὸ στόμα κατὰ τι μέγαλον καὶ τὰ χεῖλη παχέα· τέλος, αἱ βλεφαρίδες δὲν ἐπιπτον ὡς κροσσοὶ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἡ δὲ γραμμὴ τῆς ῥινὸς μακρόθεν μόνον ἀνεμίμνησκε τὴν εὐθύτομον ῥίνα τῶν εὐγενῶν φυλῶν. Ὅπωςδὴποτε ἡ μορφή τῆς καὶ τὸ σῶμα οὔτως ἔχοντα, ἀπετέλουν γλυκὺ σύνολον, ἐν ᾧ αἱ μικραὶ αὐταὶ ἀτέλειαι ἐναρμονίως συνδυάζόμεναι, ἐφαίνοντο τρόπον τινὰ αὐξάνουσαι τὰ θέληπτρα καὶ τὴν χάριν τῆς κόρης. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀγαπῶ τὰς τοιαύτας καλλονὰς τὰς συμπαιθητικὰς μᾶλλον ἢ τελείας αἱ ὅποιαί θέλγους τὴν καρδίαν πρὶν ἢ θέλξωσι τοὺς ὀφθαλμούς, αἵτινες οὐδὲν ἔχουσαι ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ καταπληκτικόν, ἀποκαλύπτουσι ἀδιακόπως εἰς τοὺς ἀντιλαμβανομένους αὐτῶν, ἀπροσδόκητόν τινα χάριν καὶ νέον γόητρον. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐφρόντιζε περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἐπετῆρει τὴν τάξιν, ἀπεδείκνυε δὲ ἐν ταῖς ἀσχολίαις ταύταις πρώτον φρόνησιν καὶ σύνεσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ἀλλὰ τὰ προτερήματα ταῦτα δὲν ἀπέκλειον τὴν εὐγενεῖαν τῶν τρόπων οὐδὲ τὸ ποιητικόν τῶν αἰσθημάτων καὶ τινὰ ῥομαντικότητα δι' ἣς εἶχε προικίσει αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς, ἡ Γερμανία καὶ ὁ Θεός. Ἐνὶ λόγῳ, ἦτο κόρη χαριεστάτη ἐν τῇ ἀμῆ τῆς νεότητος καὶ τῆς υγιείας, φύσις πλουσία καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένη, διασπείρουσα δὲ περὶ αὐτὴν ἀνευ θορύβου τὴν κίνησιν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ζωὴν. Εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν θέσιν τῆς Μαγδαληνῆς μεταξύ τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἱππότου· ἦτο τὸ μεῖδιμα τοῦ γήρατός των, ἀκτίς φωτίζουσα τὰς τελευταίας αὐτῶν ἡμέρας.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ ὑπάρξεις ἔρρεον ἡσύχως καὶ